

a figură într-o literatură străină. În «Rapsodul Dâmboviței», o culegere de poezii românești scrise în franțuzește de domnișoara Elena Văcărescu, se poate cunoaște mai bine ca ori unde adevărata fire românească. În poeziile acelea, românul e bun și cu sufletul mare, e îndrăzneț fără a fi neșus, e blând chiar atunci când trebuie să fie aspru.

Culegerea aceasta de poezii românești, e poate cea mai de valoare operă a domnișoarei Văcărescu și nu putem decât să îi mulțumim pentru frumusețea lor.

De altfel, acuzarea pe care am putea-o aduce autoarei Cobzarului, s'ar fi putut aplica și la alți scriitori de ai noștri care cunosc poate mai bine pe țărani noștri. Să ne mulțumim totuși ca ceștilalți, cei ce scriu numai în românește, nu ne pot trece faima aceasta dincolo de hotare. Și cum noi ne cunoaștem mai bine, cu bunul și răul pământului în care ne-am născut și unde ne vor putea trezi oasele, nu ne luăm după cele ce citim ci după cele ce simțim.

Să vorbim acum de pre Cobzarul. Cobzarul e unul din acei trubaduri cari înveselesc horile și nunțile dela țară; el face parte din înșaiși viața românului. Și atunci când el dispăre din sat — căci e de obicei Țigan și firea lui pribeagă îl mână din loc în loc — veseliea românului nu e pe dea-întregul.

Căci cântecul îi mai potolește alea-nul, cântecul izbucnește din piept când vre-o bucurie îi mai încălzește sufletul lui sbuciumat.

Subiectul libretului domnișoarei Văcărescu e următorul: Stan, cobzarul satului, plecând din sat, lăsase în urma lui un gol în sufletul dragei lui Iana. În vremea cât el cutreeră țara, Iana se mărită cu Pradea pe care nu-l are drag și cu care nu se poate împacă de fel.

Chipul dragului ei cobzar, pornit de un an de zile, îi apare mereu înaintea ochilor și dorul de el o chinu-este fără încetare.

Dar Stan, care pornise îndrăgostit de o Țigancă, își aduce aminte de Iana și în sufletul lui se trezește iar dorul de ea. Se înapoiază în sat și Iana care îl iubea cu aceeași patimă ca mai înainte, se hotărăște să-și lase barbatul ca să trăiască cu el.

Țigancă înșă, care aflase că Stan și cu Iana se iubesc și că ea le este o piedecă, vine și le spune că l-a vestit pe Pradea de dragostea lor.

Atunci Stan se repede la Țigancă și în furia care îl stăpânește, o sugrumă.

Îl cuprinde însă spaima când se gândește la cel așteaptă: ocna, munca silnică pe viață, de veci închis în fundul pământului, departe de Iana care îi e dragă...

Deodată, în fața lor apare Pradea, bărbatul Ianei care vine să le ceară socoteala de faptele lor. În lupta care se încinge între Stan și Pradea, Iana văzând că Pradea va birui pe cel ce-i e drag, scoate pumnalul și-l străpunge pe Pradea. De acum ei vor îndura aceeași soartă, în ocnele întunecoase.

Acesta e subiectul operei. Muzica a fost făcută de d-na Ferrari. Ariile noastre naționale, hora, cu ritmul ei neîntrecut, doina cu melancolia ei dulce, ca și sârba atât de caracteristică prin felul ei de a fi jucată, au fost redată de d-na Ferrari cu o simțire cu totul românească.

Costumele, cari au fost aduse din România, au stârnit admirația celor ce au asistat la opera «Cobzarul».

Dansurile noastre naționale, executate cum nu se poate mai bine, au dat prilej parizienilor să-și dea seama de câte frumuseți ascunde o țară mică dar plină de vlagă cum e țara noastră.

Interpreții au fost: domnișoara Jane Hatto, a carei voce fermecătoare a fost la nivelul frumuseții compoziției, domnișoara Lapeyrette, Dubois-Langer, Goulancourt; domnii: Muratore, Noté, Nansen. Dansurile au fost executate de cele mai de seamă elemente de dans pe cari le are Parisul.

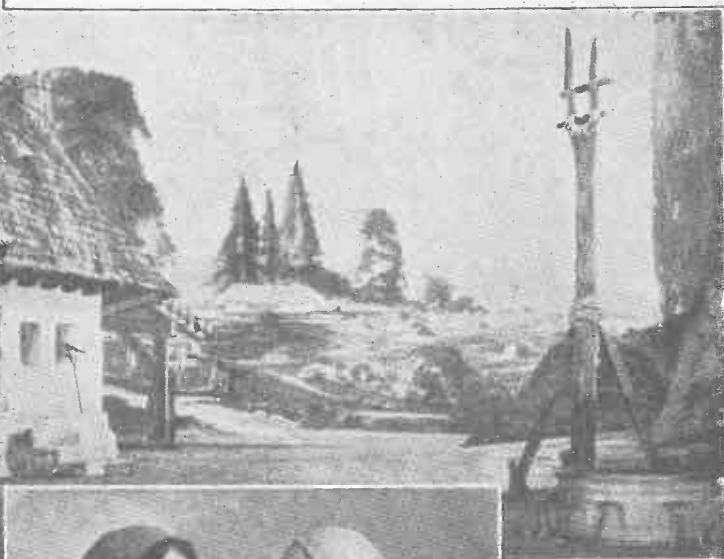
COBZARUL

Operă în 2 acte, muzica de
d-na Ferrari, libretul de
d-șoara Elena Văcărescu

■ ■ ■

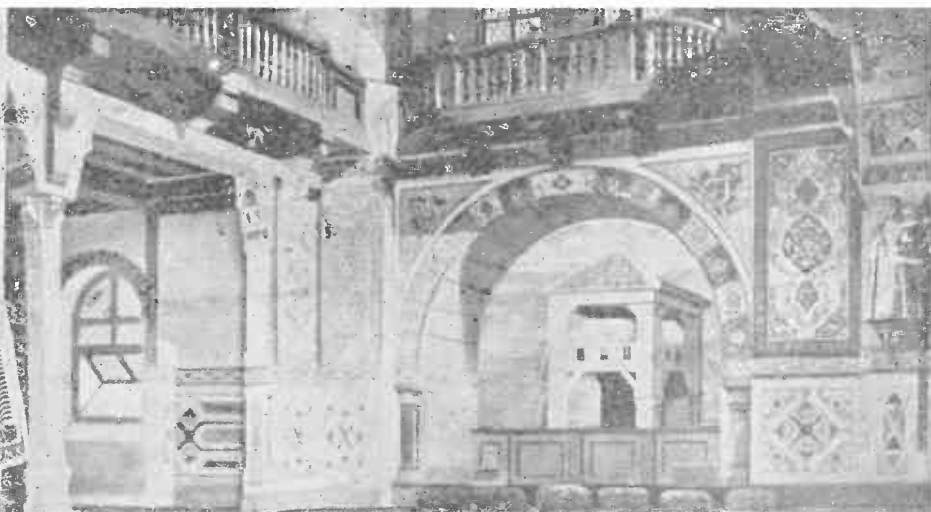
Reprezentarea operei Cobzarul, lucrarea domnișoarei Văcărescu, a avut în sfârșit loc la Opera din Paris. Cum eră de prevăzut, lucrarea compatrioatei noastre, a făcut foarte mult șgomot, dat fiind simpatia de care ne bucurăm în Franța și numele cunoscut al domnișoarei Văcărescu. D-sa e o poetă prea bine apreciată în Franța și lucrările sale sunt mai toate cu subiecte luate din viața poporului românesc.

În «Le sortilège» cel din urmă roman al domnișoarei Văcărescu, găsim deasemenea iubirea dintre un lăutar și o fată de țăran, iubire tare, puternică, sălbatecă ca și tăria și puterea sufletească a oricărui român. Ca și aici, ca și în Cobzarul, crimele sunt o caracteristică urâtă a țăranului nostru, deci un compliment prea puțin magulitor pentru noi. Totuși, abstracție făcând de constatarea aceasta, găsim că celelalte însușiri ale eroilor romanelor ca și ale Cobzarului domnișoarei Văcărescu, sunt frumoase și demne de

Scena aceasta reprezintă un interior de veche casă românească, și pe d-șoara Jane Hatto și Muratore, principalii interpreți ai operei Cobzarul.

O căsătorie la Constanța

Duminecă 22 Aprilie a avut loc la Constanța căsătoria simpaticului comerciant de cereale și proprietar Grigore Stavraka cu Domnișoara Aurelia Georgescu, o distinsă profesoară și sora d-lui Gogu Georgescu, secretar al Camerei de comerț din acest oraș. — După cununia religioasă care s'a celebrat la Catedrala Constanței în mijlocul unei mari afluențe, rudele și intîmi celor două familii s'au întrunit într'un banchet urmat de dans în spațioasele saloane de la Hotel Regina. — Printre comeseni putem cită pe d-na și d-nu Dumitrescu-Câmpina nașii tinerei perechi, d-na și d-nu Colonel Balmez, d-nu Ioniță Dumitrescu, președintele Camerei de comerț cu d-na Dumitrescu, d-na și d-nu Nevoricianu, directorul băncii naționale, d-na și d-nu Boteanu, fost primar, d-na și d-nu G. Ghioca, d-na și d-nu Papamihalopol. d-na și d-nu Căpitan Țintu, Cadry Bey, consul general al imperiului Turcesc, d-na și d-șoara Serafide, d-nu P. Serafide, avocat, d-nu Mureșanu, avocat, d-nu Căpitan Velescu, d-na și d-nu Dimitriu, d-na și d-nu Jecu, d-șoara Pitorian, etc. — D. Ionidi, proprietarul Institutului „Foto-Artă“ și în același timp corespondentul „Gazetei Ilustrate“ din Constanța a fotografiat pe comeseni în timpul banchetului.